

יום ראשון 01 נובמבר 2015

רגע לפני שנכנס לסיכומים של חגי תשרי... ולא רק... ולתודות... ולא רק... ול-מה בפתח... ועוד, מהדהדים דבריו של רינו צרור בפתיחת העצרת לציון 20 שנה לרצח יצחק רבין:

"...שלום עליכם מלאכי השלום שלנו... כן-כן, הכיכר מלאה גם 20 שנה אחרי... שלום לנשיא מדינת ישראל, הוא כבר כאן איתנו, אהובנו רובי ריבלין. נושא הלפיד הדמוקרטי, שומר המנורה. אתה שומע אותם כבוד הנשיא? אתה רואה? זה צבא העם המחויב להגן על נפשה של ישראל, על הרוח החופשית, הדמוקרטית והיהודית, על המכנה המשותף המאחד ומחבר, זה הרואה בחזון הנביאים את דמותה של הארץ הזו. ...מימין ומשמאל, נשים וגברים, ערבים ויהודים, מצפון ומדרום, ועיניהם נוצצות לישראל אחרת.

שלום לנשיא ארצות הברית, לשעבר, מר ביל קלינטון, ידיד הנפש שלנו. מהו ידיד נפש? שהנפש שמחה לקראתו, עולצת, מחייכת מעצמה, יודעת ובטוחה שמולה חבר של אמת. שלום חבר. ברוכים הבאים לכיכר שלנו. ותודה רבה. עמידתך אתנו אז, ודבריך אז, המלווים אותנו 20 שנה.

ושלום לבני משפחת רבין - באנו לכאן הלילה הזה גם כדי לחזור ולבקש את סליחתכם.

לא שמרנו כשהיה צריך לשמור. לא ידענו, לא העלנו בדעתנו.

ומאז, 20 שנה, שנה אחר שנה אנחנו חוזרים.

אל מותו של יצחק אנחנו חוזרים, הנפש לא נחה מאז.

אל קוצר ידינו.

אל המקום שבו התבלבלה הדרך וסטתה הארץ.

ולפעמים גם מסתפקים בכך... ולפעמים גם מתמרקים בכאבנו.

עברו 20 שנה מאז עמד כאן יצחק רבין בלילה ההוא ואמר:

יש לגנות את האלימות, להוקיע אותה, למגר אותה. שלושה שלבים מנה המצביא.

לגנות - גינינו.

להוקיע - הוקענו.

הגיע השעה למגר.

נגיד את הדברים ברור. זו שעת סכנה. אנחנו מרגישים בה היטב. היא אינה עוד מעבר לדלת, מעבר לפינה, רחוקה

מן העין, היא כאן. בינינו. בתוכנו. מסתובבת ומבעירה, מסכסכת, מפרידה, מסיתה, בין שבט לשבט, בין אמונה

לאמונה, בין צבע לצבע ובין מין למין.

זו אינה אזהרה עוד. שנים שהזהרנו.

עכשיו זה המצב. 20 שנה אחרי הרצח, נקלענו לסכנת הסכנות של ישראל. מלחמת השבטים. מלחמת המחנות.

מלחמת המגזרים. מלחמת הדעות. מלחמת האמונות. מי הוא היהודי, ועד כמה הוא יהודי, ועל מה הוא מברך, ובמי

הוא מאמין, ומה יעשה בגוי, טירוף מערכות, שגעת, כל אחד כאן יוצא לג'יהאד על דעתו.

זו אותה השמדה עצמית מוכרת מבית ראשון ומבית שני. חברה שמפעילה את מנגנון ההרס של עצמה. חברה

שמאבדת עצמה לדעת.

אותו פיצול סרטני בין חוליות החברה. אותו פער מטורף בין אזרח לאזרח, ואתם קנאים מרעילי בארות.

אף צר ואויב לא יושב עכשיו על החומות לכלותינו. בכוחנו להשיג כל אויב לאחור. גם את גל הטרור הזה.

בכוחנו לכלכל את עצמנו לשובע. בכוחנו ליצור ולפרוח ולהשריש שורשים לבנינו ולבני בנינו, ולהמריא יחד אל ארץ של

תקווה, שנעים בה, שטוב בה. אין ציווי על ייסורים.

ארץ שמגשימה את חזון הנביאים, את חלום אימותינו ואבותינו, ושהיא כאחת הארצות.

ובכל זאת קורה ההיפך.

והאוויר מלא בבהלה גדולה, באדים של אלימות, ובגלים של שנאה כמותה לא מצאנו.

אנחנו חוששים מן הרצח הבא. אנחנו משוכנעים לחלוטין שהוא לפנינו. רק ראו את האבטחה כאן סביב סביב. לא גל

הטרור האחרון יצר את הבהלה ואת השנאה. הוא רק ליבה.

זה אנחנו. הכל אנחנו. רק אנחנו. ומכאן אנחנו חייבים להיחלץ.

האם בכוחנו להיחלץ? כן.

האם בכוחנו למגר את הקנאי ואת הבריון ואת הדוקר. כן.

בכוחו של הקהל הנמצא כאן. בכוח אחדותו של המחנה הדמוקרטי, מימין ומשמאל, נוכל. רק יחד נוכל. דתיים

וחילונים, יהודים וערבים, רק יחד נוכל למגר את האלימות ואת הקנאות ואת הסטייה. רק יחד נוכל להגן על

הדמוקרטיה ועל היהודית ועל רוח החופש מעליהם.

זו מהות העצרת. יחד. ולשם כך התכנסנו היום.

לא קל לשמור על אחדות בימים קיצונים שכאלה, על חיבור בין מחנות, גם כאשר המכנה המשותף חד וברור. רבים קמים עליה לכלותה, על האחדות, משמאל ומימין. היא אכן גובה ויתורים מכל צד וכל צד כואב את הפגיעה בשלמותו.

אבל כשהיא מתקיימת, בסוף בסוף, אין מתוקה ממנה.

ורק איתה נוכל למגר את הקנאי ואת האלים ואת הבריון ואת הדוקר.

הגיעה השעה למגר.

כל חיינו כאן, כל חירותם של ילדינו תלויה בכך.

כן, אם היה מי שתהה, כן, אנחנו זוכרים את הרצח – זוכרים היטב. כל דקה ודקה לפניו. וכל דקה אחריו.

זוכרים את האקדח, ואת האצבע על ההדק, ואת שלושת היריות מאחור, בגב, ואת מי שאחז בו... ואת מי שבירך... ואת מי שעודד...

זוכרים. ואת הסיבה, זוכרים. זוכרים ושומרים. זכור ושמור בדיבור אחד.

זוכרים את הרצח, ו-נ-א-ב-ק-י-ם על הדמוקרטיה, ובכל כוחנו. כי היא נשמת אפיו. ויחד. אנחנו מתחילים...."

החודשיים האחרונים היו עמוסי אירועים, חגיגות ועשייה. לפני הכל, חשוב לי לציין ולהודות לצוות הקבוע שמלווה את העשייה התרבותית שלנו בדגניה, שבלעדיו... ולא אוסיף:

אילון רווה – שעל הלוגיסטיקה, הציוד, ההתרוצצויות ועוד ועוד.

יאיר מעטוף – שעל ההגברה, העצה והביקורת הבונה, ועוד הרבה מעבר.

מאור דורני ביחד עם אדיר ברנשטיין – שמובילים את כל הצד המוזיקלי, בנועם, במקצועיות ובעיקר – בענווה. (בלי לשכוח את אפריל שתמיד מוכנה ומזומנה בצד השירה).

שירי ג'יליירס – שמתוקף תפקידה, וכמו קודמתה – מעין – שותפה בעשייה ובהכנסת מערכת החינוך החברתי והרך לתוך חיי התרבות שלנו.

גיורא והצוות שלו, שנרתמים לכל שגעון או/ו בקשה. תמיד ברוח טובה. תמיד מעל ומעבר.

ואחרון – נבות עבאדי, שנותן רוח גבית מעודדת ומחזקת, מספק פתרונות ברגעים של תסכול, ממשב ומבקר, ונותן יד כשצריך.

אני יודעת שלא פעם, זה נראה כאילו שהכל נעשה בקלי קלות... כי ה"מוצר המוגמר" נראה כל כך פשוט...

אז... זה לא. אבל בזכות השותפים והשותפות, מגיעים לפתחכם מוצרים מהנים ומעשירים.

אז מה היה לנו?

- על השי לחג של השנה היו דעות לכאן ולכאן. רובן היו מרוצות ונרגשות. חלק מהביקורת היתה על העיצוב (למדנו שהפרקטיות חשובה יותר מהיופי...). חשוב לזכור ולהזכיר לעצמנו שמטרת ה"שי לחג" היא סמלית. ובתור שכזאת – כשהילדים נכנסים לבית חברים עם שי לחג – לקבל אותם ב"זה הכל?"... זה לא כל כך נעים...
- בכוונתנו לעשות הכל כדי לשמור על המסורת החברית הזו, של שי לחג בראש השנה ובפסח. והשי – יהיה סמלי. כי אנחנו מאמינים שתשומת הלב – היא לב העניין.
- את סעודת החג של ראש השנה נאלצנו לבטל מפאת מיעוט נרשמים.

- ראש השנה השני נחגג בהרבה עם. והמון שמחה. זו מתכונת שנשתדל לחזור עליה. היא כנראה מתאימה לנו.
- סביב יום כיפור קיים שיח שנע בין להמשיך במתכונת המסורתית של העשור האחרון עם החברה מעלי, לבין לחפש דרך עם תכנים אחרים. אשמח להפגש עם בעלי עניין, וביחד, למצוא דרך שתהיה מזמינה לציבור רחב ומגוון.
- את ערב סוכות חגגנו ברוב עם, ונראה לי שסגנון סעודת חג בה כולנו מכינים לכולנו ומוסיפים טכס מכבד ומכובד, ושירה - זו מתכונת שעובדת.
- היה שוק קח תן - באחריות מערכת החינוך, שהמה משתתפים.
- חגגנו 105 לדגניה. גם כאן, ההשתתפות הייתה מרשימה. שביעות הרצון הייתה גבוהה. החולצות מצאו חן. ויצאנו בהרגשה טובה. והכרנו עוד קצת את עולם החקלאות והאדמה שלנו. 105 זה אומר... שאנחנו מתחילים את הספירה לאחור לכיוון ה-110.... וגם על זה צריך להתחיל לחשוב ולהתחיל לתכנן...
- את סעודת החג השני של סוכות נאלצנו לבטל מפאת מיעוט נרשמים. נשמעו אמירות ביקורת על המהלך, בטונים רמים. חשוב להזכיר לכולנו שנאמר במפורש בדפי ההרשמות (שחולקו לראשונה חודש מראש) שדרוש מספר מינימום של סועדים כדי להצדיק סעודה שכזו. יש משמעות לדפי הרשמות ולתזכורות. אתייחס לזה בהמשך.
- יצאנו לטיול משפחות ראשון בשותפות עם דגניה ב'. מכיוון שאנחנו שתי קהילות שונות בתכלית... החלטנו לצאת לטיול יום. למרות החששות מהמצב הביטחוני, מעטים ירדו. והיה יום קסום. אין ספק שיהיו עוד כאלו. בתקווה שיהיו לנו יותר שותפים מדגניה ב'. **זאת ההזדמנות להודות לכינר נתן** - שהוא המדריך המוביל בטיול המשפחות, ואיתו אני מעצבת את כיווני הטיול. **לגיורא** - על ארוחת הבוקר וסעודת ליל השבת שבחוף. **לאוריה גלעדי** - **רכז התרבות של דגניה ב'**, על שיתוף הפעולה והעזרה האדירה בשינוע האוכל, **ולכם, מטיילים נאמנים**, שלמרות החשש עקב המצב הביטחוני הנפיץ, הגעתם, טיילתם, פרגנתם,
- טקס רבין היה שונה השנה. ומרגש מאוד - שוב. באחריות הנוער שלנו. **וליובל, מאור, שירי, הנוער ונציגי השינשנים - הרבה תודות**. עולים קולות המבקשים/מציעים לחשוב על הטכס בכיוונים אחרים. לקראת שנה הבאה, אני מאמינה שננסה לשנות את המתכונת. אולי להרחיב בכיוון של מספר אירועים: טקס, הרצאה/סרט, תערוכה.
- יש שלל חומרים, וכל שנה נוצרים עוד. גם כאן, מי שהנושא קרוב לליבו, מזמן "להשמיע קול" ונתכנס ונחשוב ביחד על הדרך שבה נוכל להגיע למקסימום מאנשי דגניה - על מגוון הגילים, כדי לעורר שיח, לשמר את הזיכרון, לחנך ולהתחנך למען לא ישנו מקרים כאלו בעתיד, ולמען ניצור מקום יותר טוב לכולנו לחיות בו.
- ובין לבין - קבלות שבת.

זוכרים את הפרסום הזה?

קבלת שבת קהילתית

כמה מילים על הרעיון...הכוונה היא שקבלות השבת יתקיימו אחת לחודש. בשישי הראשון בתחילת כל חודש עברי. .. הנושאים והמתכונות ישתנו בהתאם לצרכים, לעונות השנה, לאירועים אקטואליים, ועוד. קבלות השבת מתאימות לכל הגילאים... , הרצון ליצור טקס קבלת שבת יהודי-חילוני שמתאים לנו ולאורח חיינו, הרצון לעודד שותפות ביצירת התרבות המקומית שלנו, וכמובן - הכיף... הגיבוש וההנאה מהיחד.

זה הצוות שהתגבש: יעל גורביץ' פלמוני, אדיר ברנשטיין, נעמה בן שמעון, מור בדר, רות פידל דגן, ליאת קרן, ויובל - של נעמה.

היו כבר שני מפגשים.

מיוחדים.

עם שיח ערכי סביב פרשת השבוע.

ואנחנו לומדים ממפגש למפגש.

מה שלוקח אותנו להמשך התכניות:

קבלת שבת , של תחילת חודש כסלו:

ליל שבת,
א' כסלו, תשע"ו
13.11.15

נפגשים בשעה 16:45, מכינים קפה... ונכנסים בשעה 17:00
למעגל שיח על פרשת השבוע: תולדות (עשו ויעקב)
בשעה 17:45 – הדלקת נרות, שירי שבת.

חשוב להסביר:

מי שהיה כבר יודע. ומי שלא היה עדיין ...
קבלת השבת מחולקת לשני פרקים.

הפרק הראשון: שיח סביב פרשת השבוע... הסיפור... הערכים...
העיסוק בפרשה איננו דתי. נהפוך הוא.
במקביל: פעילויות לילדים: שעת סיפור, שקשורה לסיפור הפרשה,
ופינת יצירה.
המטרה: שתרגישו בנוח – הורים, לבוא עם הילדים, ולקחת חלק
בשיח. יש לילדים מה לעשות.

הפרק השני: קבלת שבת קהילתית באווירה משפחתית.

ב- 18:30 – מסיימים...

הצוות של קבלות השבת עושה את כל ההכנות בהשתדלות גדולה
ובחשיבה קהילתית, עם הרבה התייחסות לקהל ולתוכן.
כל שעליכם לעשות הוא פשוט לבוא... וליהנות.

להתראות.

ומה הלאה:

חנוכה ממש בפתח. נר ראשון: יום ראשון,
06.12.15.

התכנית בשלבי בניה סופיים, ואני מקווה שעד
סופהשבוע נוכל לפרסם תכנית מסודרת.

ובעניין המשך טולי משפחות.

אז ככה:

אחרי ההצלחה של הטיול עם דגניה ב', למדנו שטיולי יום יכולים להיות מיוחדים גם הם.
ולמרות זאת, הובע רצון שלפחות טיול אחד בשנה יכלול גם לילה.
בעקבות הביקור בנצרת –
אני רוצה להמשיך במפגשי הכרות עם עוד ישובים וקהילות של ערביי ישראל.
אני מתכוונת לנצל הכרויות אישיות שלי, ולארגן סיורי "מפגש אישי בשישי" בישובים שונים.
אכין תכנית ואפרסם הרשמות – בהקדם.

אוריה (מדגניה ב') ואני מתכננים עוד שני טיולי יום:

אחד באביב והשני ליום ירושלים.

ומתישהו... נמצא זמן לנסוע לדרום- ליומיים, בעקבות גשמי החורף ... שאני מקווה שיבואו...ללא
יותר מידי נזקים... והגבים... והפריחות המדבריות....

ומעניין לעניין – אך באותו עניין:

חבירים יקרים –

הרשמות...

אני יודעת שאני מציקה... ושולחת תזכורות... ומנג'סת במסרונים... ומבקשת להירשם... ובזמן.
ורובכם משתפים פעולה.

זה מאוד עוזר.

ואז... יומיים לפני האירוע או הטיול... מתחילים הטלפונים עם השינויים...

לפעמים – יכול היה להיחסך אוטובוס.

שלא לדבר על כמויות אוכל...

או הכנת מקומות ישיבה לסעודת חג...

או ביטול סעודת חג...

בסוף, הרי הכל נעשה למען כולנו. התפקיד של כולנו הוא לשים לב, להירשם בזמן,

ולקחת אחריות על המחויבות.

אז, מה ליבו אקומה חזקת אפרען וואו אבקה כ' רן ביחוד נכבא

זעלאו זעו יחוד טוב. ממך